

EL FUTUR

Quina mena d'obra és? Com explicar-ho? És com una criatura que acaba de néixer: com sabem en quina mena de persona es convertirà? Aquest és el misteri, la gran aventura de viure. Sí et puc dir que és un viatge. Una mena de ritual de pas.

Un ritual de pas és una sèrie d'accions que simbolitzen l'evolució d'un individu d'un estat a un altre. Una mena de llindar o de frontera que tot individu o societat travessa en algun moment. Passem del naixement a la mort, de joves a adults, d'aprenents a mestres, de fills a pares, de no pertànyer a un grup a integrar-nos en ell... Durant aquestes cerimònies, als joves no se'ls permet mostrar el dolor. Han de fer-se "homes" i "ser forts". Per a les dones, els rituals de pas solen ser diferents: són maquillades, arreglades i guarnides com un objecte passiu, de lluïment, el "complement perfecte" pels seus "homes"; en el pitjor dels casos són mutilades per garantir la seva submissió al mascle i al sistema. Ara que la necessitat d'un sistema que no es basi en la submissió i l'explotació de les persones i el planeta comença a ser una evidència, seria hora de pensar en la necessitat d'uns altres rituals. Unes engrunes de pa que ens permetin trobar el camí a casa.

D'aquí a uns moments, aquestes persones que ara veus al teu davant t'explicaran una història. Un viatge construït entre tota una tribu invisible que no veuràs dalt de l'escenari, dones i homes molt diferents que han estat allà, fent que aquest ritual sigui possible.

El teatre també és un ritual. Un ritual que ens ajuda a veure que no som tan bones persones com ens agrada imaginar-nos. Que ens ensenya a posar-nos en el lloc de l'altre.

Què en saps de l'altre? Del diferent a tu? L'has escoltat? L'has mirat més de cinc minuts directament als ulls? Com és una dona? Com és un home? I un estranger? Quina és la diferència? Qui va decidir que aquest món havia de funcionar d'aquesta manera? Sabrem trobar el camí a casa?

Gràcies per compartir amb nosaltres aquest viatge. Tant de bo en surtis transformat, encara que sigui només una engruna. I sentis coses dins teu. I pensis. En la vida, en el món, en els altres. En els que no troben el camí. En els que no troben casa. En els que només troben runes.

Només començar a escriure aquest viatge em va venir al cap Hamlet, aquell jove príncep que volia ser més civilitzat que el seu pare, però que no

va saber trobar el camí a casa. I Édip Rei, obsessionat en conèixer els seus orígens, quan el seu tràgic destí en aquell camí hauria estat molt diferent si s'hagués dedicat a conèixer bé les seves emocions.

Posar-se en el lloc de l'altre, aquesta és la qüestió. Trobar un lloc, una persona, un grup de gent a qui poder dir "casa". Un lloc on la gran aventura no sigui conquerir, sinó conviure, on els herois no siguin els conqueridors, sinó els cuidadors. Un lloc on més enllà de la paraula, hi hagi l'acció. L'acció amable.

Un lloc on la gran aventura sigui conèixer l'altre.

Helena Tornero